In de zaak 80-63:

Robert De Greef,

wonende te Schaerbeek, Joseph Wautersstraat 29,

Verzoeker

vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, lector aan de Universiteit te Brussel,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, advocaat en procureur, rue Willy Goergen 6 te Luxemburg,

tegen

Europese Economische Gemeenschap,
c.q. Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

Verweerster

vertegenwoordigd door P. Leleux, juridisch adviseur van de Europese Uitvoerende Organen, als gemachtigde,

bijgestaan door J. Coutard, advocaat bij de Conseil d'État en bij de Cour de Cassation van Frankrijk,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van H. Manzanarès, secretaris van de juridische dienst van de Europese Uitvoerende Organen, place de Metz 2 te Luxemburg,

betreffende een beroep tot:

1) nietigverklaring:

— van de ten aanzien van verzoeker gevolgde integratieprocedure,

— van het advies van de integratiecommissie, aan verzoeker medegedeeld bij brief van 28 juni 1963,

— van de beschikking tot opzegging van zijn arbeidscontract, aan verzoeker betekend bij brief van 28 juni 1963;

2) toekenning van schadevergoeding aan verzoeker;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt:

Ch. L. Hammes, *President*,
R. Rossi (*Rapporteur*) en R. Lecourt, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten als volgt kunnen worden samengevat:

Verzoeker is op 25 september 1959 als bode in dienst getreden van de Commissie van de E.E.G. in de rang C/13, die hij tot het jaar 1962 heeft behouden.

Na een ongunstig advies van de integratiecommissie „over de geschiktheid van R. De Greef voor de functie waarin hij is tewerkgesteld" is door de Directeur-Generaal Algemeen Beheer van de E.E.G. – die inzake de vaste aanstelling van de ambtenaren in de categorieën C en D de bevoegdheden uitoefent van het tot aanstelling bevoegde gezag – in een brief aan verzoeker van 28 juni 1963 zijn contract met een maand opgezegd.

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert, dat het den Hove behage:

„1) Nietig te verklaren de ten aanzien van verzoeker gevolgde integratieprocedure, alsmede het hem bij brief van J. van Gronsveld d.d. 28 juni 1963 medegedeelde advies van de integratiecommissie;

2) Nietig te verklaren de hem bij brief van 28 juni 1963 betekende opzegging van zijn arbeidscontract;

3) Te verstaan dat de Commissie gehouden is, de integratieprocedure opnieuw op verzoeker toe te passen, na te hebben voldaan aan de voorschriften van artikel 5, in fine, en artikel 110 van het Statuut;

4) De Gemeenschap, c.q. de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een schadevergoeding van vijf miljoen Bfr wegens geleden materiële schade en van vijf miljoen Bfr wegens geleden onstoffelijke schade, onder voorbehoud van verhoging van de eis in de loop van het geding;

5) De Europese Economische Gemeenschap, c.q. de Commissie in de proceskosten te veroordelen";

Overwegende dat verzoeker bij de mondelinge behandeling het onderdeel sub 4 in dier voege heeft gewijzigd, dat verweerster, voor het geval het ontslagbesluit wordt vernietigd, gehouden zal zijn tot uitbetaling van zijn achterstallige maandelijkse bezoldiging; dat hij voorts vordert:

„Te verstaan dat de bij het verweerschrift overgelegde stukken G 4 tot 11 niet beantwoorden aan de voorschriften van artikel 26, lid 2, van het Statuut;

Te verstaan dat deze stukken dientengevolge niet tegen verzoeker kunnen worden aangevoerd noch te zijnen nadele kunnen worden gebruikt en buiten behandeling zullen blijven";

Overwegende dat *verzoeker* vervolgens bij repliek concludeert, dat het den Hove behage:

„*Subsidiair*

1) Aan verweerster de overlegging te gelasten van:

a) de notulen van de vergaderingen van de Raad van Ministers over het gedeelte van het Statuut betreffende de integratieprocedure en over de toepassing van artikel 110;

b) de mededelingen van verweerster aan het voorlopige personeelscomité omtrent de vaste aanstelling der ambtenaren, alsmede alle notulen van de vergaderingen van bedoeld comité betreffende de integratieprocedure;

c) het in juni 1963 door het voorlopige personeelscomité verspreide „witboek" (document 7014 Pers. F. 63), met name een memorandum voor de Commissie (blz. 17) en een ten overstaan van de Commissie afgelegde verklaring (blz. 95);

2) Te bevelen dat de Directeur-Generaal Algemeen Beheer, B. M. Smulders, zal worden gehoord over de integratieprocedure in het algemeen";

Overwegende dat *verweerster* concludeert, dat het den Hove behage:

„Niet-ontvankelijk te verklaren, althans te verwerpen het beroep, dat R. De Greef tegen de integratieprocedure, tegen het hem bij brief van J. van Gronsveld d.d. 28 juni 1963 medegedeelde advies van de integratiecommissie en tegen de hem op 28 juni 1963 betekende opzegging van zijn arbeidscontract heeft ingesteld en waarin hij vordert, dat de Commissie de integratieprocedure opnieuw op hem zal toepassen, na te hebben voldaan aan de voorschriften van artikel 5, in fine, en artikel 110 van het Statuut, alsmede dat de Europese Economische Gemeenschap, c.q. de Commissie tot betaling van schadevergoeding zal worden veroordeeld;

met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de proceskosten;"

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

1. *Verzoeker* stelt bij repliek, dat hij mede tegen de Gemeenschap beroep heeft ingesteld in verband met artikel 91 van het ambtenarenstatuut, waar sprake is van geschillen tussen „een der Gemeenschappen en een persoon . . .", en om te voorkomen dat hem deswege een weer van niet-ontvankelijkheid zou worden tegengeworpen. Hij stelt dat deelneming aan het geding door de Gemeenschap voordelen kan hebben voor het geval het Hof het nodig mocht achten, de overlegging te gelasten van de stukken betreffende de totstandkoming van de Raadsverordeningen 31 en 11.

Verweerster stelt, dat de Instellingen niet een van die van de Gemeenschap afgescheiden rechtspersoonlijkheid bezitten.

2. *Verweerster* voert overigens het volgende aan:

– In de eerste plaats is het onderdeel, waarbij verzoeker vordert, dat de Commissie de integratieprocedure opnieuw op hem zal toepassen, „na te hebben voldaan aan de voorschriften van artikel 5, in fine, en artikel 110 van het Statuut", niet-ontvankelijk, daar het Hof in het geval van een beroep tot nietigverklaring – als in casu door verzoeker is ingesteld – niet bevoegd is dergelijke maatregelen te gelasten.

– In de tweede plaats is de vordering tot nietigverklaring van de integratieprocedure en van het advies van de integratiecommissie niet ontvankelijk, omdat zij zich niet richt tegen een beschikking. Een procedure is geen beschikking. Het advies van genoemde commissie is slechts een voorbereidende handeling voor een latere beschikking; het beroep kan zich alleen tegen deze

beschikking richten. Indien het advies gunstig uitvalt voor de ambtenaar over wiens vaste aanstelling wordt beslist, is het niet bindend voor het tot aanstelling bevoegde gezag; indien het ongunstig uitvalt, is genoemd gezag vrij de ambtenaar in een andere rang en salaristrap aan te stellen.

— De vordering tot nietigverklaring is derhalve slechts ontvankelijk, voor zover zij zich richt tegen de bij brief van 28 juni 1963 betekende beschikking, waarbij het arbeidscontract van verzoeker is opgezegd.

Verzoeker werpt tegen, dat het Hof zowel de bevoegdheden waarover het bij een beroep tot nietigverklaring als die, waarover het bij een beroep in volle omvang beschikt, ten dienste staan en voorts, dat de nietigverklaring van de integratieprocedure en van het op grond daarvan gegeven ontslag volgens de rechtspraak van de Franse en Belgische Conseil d'État medebrengt:

— dat verzoeker opnieuw voor de integratiecommissie — ditmaal in andere samenstelling — moet verschijnen, met inachtneming van artikel 110 van het Statuut; .

— dat verzoeker voorlopig in zijn vroegere positie wordt gehandhaafd met behoud van alle voordelen die uit zijn arbeidscontract voortvloeien.

3. *Verweerster* stelt voorts, dat verzoeker geheel algemeen alle middelen, die volgens het Verdrag in een beroep tot nietigverklaring kunnen worden aangevoerd, voordraagt, doch niet vermeldt in welk opzicht deze middelen de verschillende grieven, die in de loop van het geding zijn opgeworpen, dekken.

Verzoeker antwoordt, dat uit de overwegingen van feitelijke en juridische aard waarop het beroep is gebaseerd duidelijk blijkt, welk van de in artikel 173 van het Verdrag genoemde middelen in elk afzonderlijk geval wordt aangevoerd.

TEN PRINCIPALE

A – *Ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring*

Verzoeker vraagt het Hof in de eerste plaats, de overlegging te bevelen van bepaalde stukken waaruit blijkt welke ernstige bezwaren zijn ingebracht tegen de wijze waarop de Commissie van de E.E.G. de vaste aanstelling der ambtenaren heeft opgevat; hij stelt voor, dat het Hof hierover de Directeur-Generaal Algemeen Beheer, B. M. Smulders, zal horen. Hij betwist voorts de opvatting van verweerster omtrent artikel 102 van het Statuut en is van mening, dat de overlegging van de notulen van de vergaderingen van de Raad een betere indruk zou geven van de wil van de wetgever.

Na alle middelen van artikel 173 van het Verdrag te hebben opgeworpen, deelt verzoeker zijn grieven als volgt in:

1. *Schending van artikel 110 van het Statuut*

Verzoeker voert aan, dat de integratieprocedure op hem is toegepast zonder dat de algemene bepalingen van artikel 110 van het Statuut en de bepalingen betreffende integratie, bedoeld in artikel 102, waren vastgesteld of althans zonder dat bij de vaststelling hiervan de voorschriften van artikel 110 waren nageleefd. Hij stelt voorts, dat deze algemene uitvoeringsbepalingen niet ter kennis van het personeel zijn gebracht.

Verweerster antwoordt hierop, dat de vaste aanstelling der ambtenaren (integratie), waarvan in artikel 102 sprake is, een voorstadium vormt voor de toepassing van het Statuut en derhalve tot de overgangsbepalingen behoort. Het valt daarom niet in te zien, dat artikel 102 algemene uitvoeringsbepalingen nodig zou hebben als die van artikel 110, die uiteraard een blijvend karakter dragen. Artikel 102 is trouwens voldoende duidelijk om rechtstreeks en onmiddellijk te kunnen worden toegepast.

Verzoeker antwoordt hierop:

— Dat de wetgever artikel 110 een plaats heeft gegeven na de overgangsbepalingen van het Statuut bewijst, dat dit artikel op al deze bepalingen van toepassing is, met inbegrip van artikel 102.

— Doel van artikel 110 is in de eerste plaats, dat de ambtenaren zelf meewerken aan de totstandkoming van de algemene uitvoeringsbepalingen die voor hen van groot belang zijn; in de tweede plaats, dat het Statuut door de verschillende Instellingen gelijkelijk wordt toegepast. Artikel 110 is dus in de integratieprocedure, waarin over het lot van de ambtenaren wordt beslist, volledig van toepassing.

— De Commissie van de E.E.G. heeft zelf stilzwijgend toegegeven, dat de integratieprocedure uitvoeringsmaatregelen behoefde, daar zij tot dit doel op 13 december 1961 een uitvoeringsverordening heeft vastgesteld die, na op 9 maart 1962 te zijn gewijzigd, niet vooraf – zoals behoorde – doch eerst achteraf aan het personeelscomité is voorgelegd.

— Artikel 102 bevat geen voorschriften over de samenstelling van de integratiecommissie en evenmin over de gedragslijn die deze heeft te volgen. Het artikel is dus niet duidelijk, hetgeen zonder meer wordt bewezen door het feit, dat de Commissie van de E.E.G. ter zake een uitvoeringsverordening heeft vastgesteld.

Verzoeker voegt hieraan toe, dat zijn kritiek eveneens geldt voor de in artikel 102, lid 1, laatste alinea, vermelde beoordelingsrapporten, die niet zijn opgesteld met inachtneming van artikel 110.

Verweerster antwoordt:

— Het is normaal, dat de Commissie een verordening heeft gemaakt voor de toepassing van de integratieprocedure, doch dit reglement is geen uitvoeringsverordening van blijvende aard.

— Deze verordening is uit beleefdheid aan het voorlopige personeelscomité medegedeeld, doch de Commissie was hiertoe juridisch niet verplicht; of zij dit heeft gedaan voordat de voorschriften voor de integratieprocedure waren vastgesteld of daarna, is dus van weinig belang.

2. *Schending van artikel 5, in fine, van het Statuut*

Verzoeker stelt dat de integratieprocedure ongeldig is, daar de omschrijving der werkzaamheden, bedoeld in artikel 5, in fine, van het Statuut, niet is vastgesteld overeenkomstig artikel 110. Hieruit vloeit voort, dat de adviezen, door de chefs van verzoeker gegeven in het beoordelingsrapport inzake de bekwaamheid... enz., de adviezen van de integratiecommissie en de beschikking van de Commissie van de E.E.G. die daarvan het gevolg was, nietig zijn.

Verweerster antwoordt, dat het advies van de integratiecommissie betrekking heeft op de gedragingen van de ambtenaar in de periode, voorafgaande aan de inwerkingtreding van het Statuut, doch niet op zijn toekomstige gedrag in het nieuwe ambt, waarin hij eventueel zal worden aangesteld. De omschrijving der werkzaamheden in artikel 5 is derhalve voor de integratieprocedure niet van belang.

3. *Schending van het recht van verzoeker om zich te verdedigen; schending van algemene rechtsbeginselen*

Verzoeker stelt in de eerste plaats, dat de integratiecommissie een rechterlijke instantie is. Hij voert daartoe aan:

– De adviezen van deze commissie zijn bindend voor het tot aanstelling bevoegde gezag. Indien het advies ongunstig is voor de ambtenaar, kan deze in geen geval worden aangesteld in de rang en salaristrap die hij voordien had bereikt. Valt het advies daarentegen gunstig uit, dan is het tot aanstelling bevoegde gezag verplicht, hem in vaste dienst te benoemen, waarbij slechts behoeft te worden nagegaan of is voldaan aan de andere voorwaarden, die zijn gesteld in artikel 102, lid 1, sub a) en b) en in artikel 28, sub a), b), c), e) en f).

– Hoewel kan worden toegegeven, dat de integratiecommissie zich niet nauwgezet behoeft te houden aan de voorschriften in de wetboeken voor burgerlijke rechtsvordering en strafvordering, moeten niettemin de rechten van de verdediging worden gewaarborgd, hetgeen verweerster zelf erkent.

— De Commissie heeft daartoe een verordening opgesteld welke een aantal voorschriften bevat, die veel gelijkenis vertonen met het procesrecht, dat bij administratieve gerechten geldt.

Verzoeker vervolgt, dat verweerster ten onrechte betwijfelt, of het Statuut kan voorzien in de instelling van nieuwe administratieve rechters. De vraag of de Raden terecht of ten onrechte een integratiecommissie in het leven hebben geroepen en daaraan rechterlijke of soortgelijke bevoegdheden hebben toegekend, is van weinig belang, nu eenmaal vaststaat dat deze commissie, met de genoemde bevoegdheden bekleed, in het Statuut is voorgeschreven.

Vervolgens stelt verzoeker, dat bij de behandeling van zijn zaak door de integratiecommissie zijn recht om zich te verdedigen niet is gerespecteerd. Wilde dit recht niet worden miskend, dan moest de behandeling ten minste aan de volgende eisen voldoen:

— zijn volledige dossier behoorde hem vooraf ter hand te worden gesteld;

— bij de behandeling diende een logische volgorde in acht te worden genomen, hetgeen betekent dat de ambtenaar het recht heeft getuigen te doen horen en bij hun verhoor door de commissie aanwezig te zijn en voorts, dat hij het recht van het laatste woord heeft;

— de beschikkingen die hierop volgen behoorden met redenen te zijn omkleed.

Verzoeker gaat hierbij dieper in op enkele grieven, die reeds in het verzoekschrift naar voren waren gebracht:

— In het beoordelingsrapport inzake de bekwaamheid, de prestaties en het gedrag van verzoeker, opgemaakt door zijn chefs, komen slechts subjectieve waarderingen voor, waarover geen discussie mogelijk is; dit rapport behoort evenwel feiten te bevatten waartegen eventueel tegenbewijs kan worden geleverd, daar de integratiecommissie uiteindelijk tot taak heeft, zich op grond van deze feiten een eigen oordeel over de ambtenaar te vormen. Er

bestaat een nauw verband tussen de beoordelingen van verzoeker en de subjectieve mening van zijn beoordelaars; de commissie had evenwel nauwkeuriger en objectiever gegevens te harer beschikking behoren te hebben, die verzoeker in staat zouden hebben gesteld zich daadwerkelijk te verdedigen. Voorts staat niet vast, dat de commissie op de hoogte was gesteld van de door de chefs van verzoeker gevolgde wijze van beoordeling.

– Het oordeel van zijn directe chef berust op dat van J. Gottmann, wiens vijandige houding ten opzichte van verzoeker wordt bewezen door de omstandigheden, die in het verzoekschrift zijn aangevoerd. (Verzoeker stelt onder meer, dat hij had gevraagd om het aanbrengen van een controleklok en om te worden verplaatst naar een ander bureau, hetgeen was geweigerd.) Het oordeel van H. Hoffmann, de nieuwe chef van verzoeker, is in casu van weinig waarde. Afgezien van de vraag of een dergelijk stuk nog na afloop van de integratieprocedure mag worden overgelegd, is er aanleiding om Hoffmann als getuige te horen: dan zal namelijk worden bewezen, dat er geen enkele overeenkomst bestaat tussen zijn mondelinge verklaringen en zijn schriftelijke beoordeling. Hoe dit ook zij, deze vraag lijkt thans van weinig belang, immers het rapport over verzoeker van J. Maudet is over het geheel positief; volgens dit rapport is verzoeker „geschikt voor de functie waarin hij is tewerkgesteld".

– De getuigen zijn in verzoekers afwezigheid gehoord; het is niet bewezen, dat hij het laatste woord heeft gehad. Van de verklaringen van de getuigen, die door de commissie zijn gehoord, is geen procesverbaal opgemaakt; de verklaringen zijn niet ter kennis van verzoeker gebracht.

– Het advies van de integratiecommissie is niet met redenen omkleed. (Aan dit punt is een afzonderlijke grief gewijd.)

Nadat de notulen van de vergaderingen van de integratiecommissie – waarvan verzoeker bij de indiening van het beroep geen kennis zou hebben gedragen – waren overgelegd, stelt hij bij repliek:

a) De grief, dat wegens het ontbreken van stukken onmogelijk kan worden nagegaan, hoe de integratiecommissie was samengesteld en welke leden aan het voorbereidende onderzoek en aan de beraadslagingen hadden deelgenomen, wordt vervangen door de grief, dat de beraadslagingen van de commissie als nietig moeten worden beschouwd: uit deze notulen blijkt namelijk, dat B. von Goeler, die geen lid was van de commissie, aan enkele van de vergaderingen heeft deelgenomen.

b) Voorts:

— aan het voorbereidend onderzoek en aan de beraadslaging is niet steeds door dezelfde personen deelgenomen;

— verzoeker heeft zich niet door een collega, laat staan door een raadsman kunnen doen bijstaan.

Verweerster bestrijdt in de eerste plaats, dat de integratiecommissie als een rechterlijke instantie moet worden beschouwd. Zij wijst hiertoe op doel en oorsprong en op de verschillende fasen van de integratieprocedure, alsmede op de rechtsgevolgen, die het advies van de integratiecommissie heeft. Na te hebben opgemerkt:

— dat het advies van de commissie een oordeel inhoudt, niet over de vraag of een bepaalde beschikking of handeling rechtsgeldig is, doch over een persoon,

— dat het advies van de commissie het tot aanstelling bevoegde gezag niet bindt ten aanzien van de vraag of de ambtenaar al dan niet zal worden aangesteld in een andere rang en salaristrap dan die, welke hem reeds uitdrukkelijk of stilzwijgend waren toegekend, en voorts

— dat het zeer twijfelachtig is of de Instellingen „rechterlijke instanties" in het leven kunnen roepen die niet in het Verdrag zijn voorzien,

stelt verweerster, dat de integratiecommissie geen rechtsprekende, doch een administratieve en raadgevende taak heeft. Zij verwijst ter zake naar de conclusie van de Advocaat-Generaal en het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 35-62 en 16-63.

Verweerster concludeert, dat de vaste aanstelling der verschillende ambtenaren uit juridisch oogpunt gelijk staat met hun benoeming en uit „politiek" oogpunt voorafgaat aan de toepassing van het Statuut. Weigering van een vaste aanstelling betekent slechts dat benoeming achterwege blijft en is dus geen tuchtmaatregel; daar de integratieprocedure aan de toepassing van het Statuut voorafgaat, is het Statuut daarop slechts van toepassing voor zover het zulks zelf bepaalt. De integratieprocedure ten slotte beperkt de discretionaire bevoegdheid der bevoegde instanties, maar laat deze bevoegdheid, die inherent is aan elk benoemingsbesluit, niettemin in ruime mate in takt.

Hoewel van mening dat, daar de integratiecommissie geen rechtsprekend doch een administratief lichaam is, verschillende van verzoekers grieven buiten behandeling kunnen blijven, merkt verweerster voorts het volgende op:

– Het beoordelingsrapport inzake de bekwaamheid, de prestaties en het gedrag in de dienst van verzoeker, opgesteld door zijn chefs, berust op het oordeel van zijn rechtstreekse superieuren, o.a. J. Gottmann. Dit rapport was niet ongunstig en zelfs grotendeels voldoende, behoudens wat betreft verzoekers „verantwoordelijkheidsgevoel en nauwgezetheid", voor een bode ongetwijfeld ernstige gebreken.

– Het oordeel van H. Hoffmann – dat zeer ongunstig is voor De Greef – is achteraf door de administratie aangevraagd in verband met de bezwaren, die verzoeker tegen zijn vroegere chef had aangevoerd.

– De beoordelingen van verzoeker zijn zo objectief mogelijk gemotiveerd. Voorts is de integratiecommissie wel degelijk op de hoogte gesteld van de wijze waarop de beoordeling plaats vond.

– De getuigen behoeven niet te worden gehoord in tegenwoordigheid van de ambtenaar op wie de integratieprocedure wordt toegepast, daar deze laatste geen tuchtrechtelijk karakter draagt.

– De commissie was niet verplicht, verzoeker als laatste te horen.

— Krachtens artikel 1 van de verordening voor de integratiecommissie moest B. von Goeler de vergaderingen bijwonen. De afwezigheid van bepaalde leden bij bepaalde vergaderingen is van geen belang.

— Daar de integratieprocedure geen rechtsgeding is, faalt de grief, dat verzoeker niet door een collega of raadsman is bijgestaan. Verzoeker heeft trouwens nimmer om een dergelijke bijstand gevraagd.

— Reeds uit de brief van J. van Gronsveld, door De Greef in zijn verzoekschrift genoemd, blijkt dat het advies van de integratiecommissie voldoende is gemotiveerd.

4. *Schending van artikel 102 van het Statuut*

Verzoeker stelt, dat een van de leden van de integratiecommissie, L. de la Fontaine, geen leidinggevende functie vervulde en dat derhalve de samenstelling van de commissie niet in overeenstemming was met artikel 102, lid 1, voorlaatste alinea, van het Statuut. Hij stelt in dit verband, dat de juridische dienst, waartoe L. de la Fontaine behoort, geen hiërarchische indeling kent, hetgeen het Hof zo nodig zelf kan nagaan door het organigram van de Commissie van de E.E.G. te raadplegen.

Verweerster antwoordt hierop, dat L. de la Fontaine, die is ingedeeld in rang A/2, wel degelijk een leidinggevende functie vervult (vgl. bijlage I bij het Statuut).

5. *Schending van artikel 25, lid 1, van het Statuut doordat het advies van de integratiecommissie niet met redenen is omkleed*

Verzoeker onderwerpt de tekst van het advies aan een onderzoek en concludeert dat het niet met redenen is omkleed, althans niet gegrond is.

Verweerster verwijst naar bovenstaande overwegingen betreffende de derde grief, alsmede naar het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 35-62 en 16-63.

6. *Schending van het gelijkheidsbeginsel*

Verzoeker stelt dat, daar vooraf vastgestelde algemene regels voor de opstelling der beoordelingen ontbraken, deze laatste onvermijdelijk een subjectief karakter droegen en bij gelegenheid van de integratieprocedure noodzakelijkerwijs tot uiteenlopende conclusies moesten leiden met betrekking tot ambtenaren, die gelijksoortige functies bekleedden. Dit zou zijn voorkomen indien de Commissie had gehandeld overeenkomstig het in artikel 110 van het Statuut bepaalde.

Verzoeker roept ten slotte de nietigheid in van de gehele integratieprocedure, met inbegrip van de opstelling der beoordelingen en van het in artikel 102 van het Statuut bedoelde rapport.

Verweerster werpt tegen, dat iedere beoordeling noodzakelijkerwijs subjectief is. Zij herhaalt, dat de integratiecommissie op de hoogte is gesteld van de wijze waarop de beoordeling geschiedde en dat verzoeker zelf van zijn beoordelingsrapport kennis heeft genomen en daarover opmerkingen heeft kunnen maken.

Wat voorts het ontbreken van gelijkheid tussen de ambtenaren betreft, schijnt verzoeker de vaste aanstelling te verwarren met een vergelijkend onderzoek of een bevordering: in het eerste geval is er geen sprake van, dat de verdiensten der verschillende ambtenaren met elkaar worden vergeleken, doch wordt slechts onderzocht, of de betrokkene geschikt is voor zijn functie.

7. *Onjuistheid of verkeerde beoordeling van de feiten, waarvan de integratiecommissie is uitgegaan*

Verzoeker verklaart zich bij repliek in staat om, na van de notulen van de vergaderingen van de integratiecommissie te hebben kennis genomen, deze grief toe te lichten, en noemt een aantal gegevens, die naar zijn mening onjuist zijn of door de commissie verkeerd zijn beoordeeld.

De argumenten van verzoeker hebben betrekking op:

— het beoordelingsrapport inzake zijn bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst,

— alle benodigde inlichtingen,

— het verhoor van hemzelf,

waarop de integratiecommissie haar ongunstig advies heeft gebaseerd.

Verzoeker wijst voorts op zijn administratief dossier, dat is overgelegd, onder meer om te bewijzen, dat de conclusies, die de integratiecommissie in haar advies trekt met betrekking tot zijn professionele kwaliteiten, niet gegrond zijn.

Verweerster antwoordt slechts met de opmerking, dat verzoeker aldus van het Hof verlangt, dat dit bij de beoordeling van de geschiktheid van een ambtenaar de plaats van de bevoegde administratieve instantie zal innemen: deze mogelijkheid is uitdrukkelijk door het Hof verworpen in zijn arrest in de gevoegde zaken 35-62 en 16-63.

Zij vervolgt, dat de motivering van het advies van de integratiecommissie in overeenstemming is met de gegevens, die voortvloeien uit het beoordelingsrapport inzake verzoekers bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst.

Verzoeker verlangt ten slotte, dat de laatstelijk door verweerster overgelegde stukken, die onder letter G bij zijn persoonsdossier zijn gevoegd, buiten behandeling zullen blijven, daar het hier zuiver eenzijdig opgestelde stukken betreft, waarover hij nimmer is gehoord en die niet voldoen aan de voorschriften van de artikelen 26, lid 2, en 43 van het Statuut. Hij bestrijdt de inhoud van deze stukken en stelt, dat het document G 8 zowel een petitio principii als een kennelijke gedachtenfout bevat. Ten slotte wijst verzoeker er op, dat al deze stukken, behoudens die welke zijn genummerd van G 1 tot G 3, eerst na de integratieprocedure zijn opgesteld en derhalve in het onderhavige geding van geen belang zijn.

Verweerster antwoordt hierop, dat het tot aanstelling bevoegde gezag niet het recht kan worden ontzegd om ook na het advies van de integratiecommissie nog andere adviezen in te winnen, ten einde te beslissen of verzoeker in een lagere rang kan worden aangesteld dan die, welke hij tevoren had bereikt.

Zij wijst er terzake op, dat het beroep slechts ontvankelijk is voorzover het zich richt tegen de beschikking, waarbij het arbeidscontract van verzoeker is opgezegd, en dat de voorbereiding van deze beschikking zowel het advies van de integratiecommissie als de adviezen, welke de commissie heeft ingewonnen, omvat.

B – *Ten aanzien van de vordering tot schadevergoeding*

Verzoeker vordert in het verzoekschrift een schadevergoeding van vijf miljoen Bfr wegens materiële schade en vijf miljoen Bfr wegens onstoffelijke schade, veroorzaakt door de beschikking waarbij hij is ontslagen, zulks voor het geval het Hof van mening mocht zijn dat de nietigheid van het advies van de integratiecommissie niet tot nietigheid van de beschikking leidt.

Bij repliek verzoekt hij het Hof, bij de berekening der materiële schade in aanmerking te nemen:

- zijn salaris,
- zijn leeftijd,
- de omstandigheid, dat hij zeker geen werk zal vinden op even gunstige voorwaarden als in zijn betrekking bij de Commissie het geval was, zowel wat zijn bezoldiging als wat zijn vaste positie betreft.

Verzoeker vraagt derhalve om vaststelling van de schadevergoeding „ex aequo et bono".

Verweerster antwoordt hierop, dat de Commissie geen dienstfout mag worden verweten op grond dat zij verzoeker, aan wie de krachtens zijn contract verschuldigde vergoedingen zijn uitbetaald, heeft ontslagen. Zij verwijst in dit verband naar haar naar aanleiding

van de vordering tot nietigverklaring gevoerde betoog alsmede naar de arresten van het Hof in de zaak 25-62 en in de gevoegde zaken 35-62 en 16-63.

IV – Procedure

Overwegende dat de schriftelijke procedure regelmatig is verlopen;

dat het verzoekschrift op 29 juli 1963 ter Griffie van het Hof is ingediend;

dat bij beschikking van de Tweede Kamer van het Hof van 20 november 1963 aan verzoeker vergunning is verleend om kosteloos te procederen;

dat de Tweede Kamer van het Hof op rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft beslist, dat in casu geen instructiemaatregelen nodig waren, en de datum voor de mondelinge behandeling heeft bepaald op 13 mei 1963;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

A – Aanduiding van de partij tegen wie het beroep is gericht

Overwegende dat het beroep is gericht tegen de Europese Economische Gemeenschap, c.q. tegen de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap;

dat verweerster tegenwerpt, dat de Instellingen niet een van die van de Gemeenschap afgescheiden rechtspersoonlijkheid bezitten en dat verzoeker het beroep derhalve alleen tegen de Commissie had dienen te richten;

Overwegende dat artikel 179 van het E.E.G.-Verdrag bepaalt: „Het Hof van Justitie is bevoegd, uitspraak te doen in elk geschil tussen de Gemeenschap en haar personeelsleden, binnen de grenzen en onder de voorwaarden vastgesteld in het Statuut of voortvloeiende uit de Regeling welke voor hen toepasselijk is";

dat de woorden „de voorwaarden vastgesteld in het Statuut" noodzakelijkerwijs inhouden, dat de Instelling, als tot aanstelling bevoegd gezag, in rechte kan optreden in de geschillen tussen haar en haar personeel;

dat toch artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. – hierna te noemen het Statuut – waarbij het administratieve beroep van de ambtenaren wordt geregeld, bepaalt dat dit beroep – hetwelk aan een geding voor de rechter voorafgaat – gericht moet worden tot het tot aanstelling bevoegde gezag van hun Instelling; dat voor het in artikel 91 bedoelde gerechtelijke beroep dezelfde regels dienen te gelden; dat dit tegen dezelfde Instelling moet worden gericht;

dat het beroep derhalve geacht moet worden te zijn gericht tegen de Commissie van de E.E.G., daar de bestreden beschikking afkomstig is van het tot aanstelling bevoegde gezag van deze Instelling;

B – Ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

1) Overwegende dat verzoeker in de eerste plaats de nietigverklaring vordert, zowel van de te zijnen aanzien gevolgde integratieprocedure als van het hem bij brief van 28 juni 1963 medegedeelde advies van de integratiecommissie;

dat verweerster stelt, dat deze vordering niet ontvankelijk is, daar zij niet is gericht tegen een beschikking;

Overwegende dat volgens artikel 91, lid 1, van het Statuut de geschillen „tussen een der Gemeenschappen en een persoon waarop dit Statuut van toepassing is" betrekking hebben op „de wettigheid van een voor deze persoon bezwarend besluit";

dat slechts die beschikkingen als bezwarende besluiten kunnen worden beschouwd, die rechtstreekse gevolgen hebben voor de rechtspositie van de ambtenaren;

dat in het onderhavige geval de integratieprocedure, die bestaat in een reeks handelingen ter voorbereiding van de aangevallen ontslagbeschikking, geen bezwarend besluit is;

dat, wat het advies van de integratiecommissie betreft, kan worden opgemerkt dat, zelfs wanneer de commissie een ongunstig advies uitbrengt, de ambtenaar de rechtstreekse gevolgen hiervan eerst ondervindt, wanneer het tot aanstelling bevoegde gezag te zijnen opzichte een beschikking geeft;

dat het advies weliswaar krachtens artikel 102, lid 1, van het Statuut de voornaamste grondslag vormt van de beschikking van genoemd gezag en dit gezag bindt, doch dat het uitsluitend voor het tot aanstelling bevoegde gezag is bestemd, terwijl volgens artikel 25, lid 1, van het Statuut elke individuele beschikking onverwijld schriftelijk ter kennis van de betrokken ambtenaar moet worden gebracht;

dat het advies van de integratiecommissie derhalve uit het oogpunt van het beroep ex artikel 91 van het Statuut geen administratieve beschikking is, die losstaat van het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag;

dat op al deze gronden de vordering tot nietigverklaring van de integratieprocedure en van meergenoemd advies, voorzover deze los worden gezien van de bestreden ontslagbeschikking, niet ontvankelijk is;

dat de gronden, waarop verzoeker deze vordering doet steunen, echter wèl kunnen worden aangevoerd tegen de beschikking zelf;

2) Overwegende dat verzoeker concludeert tot nietigverklaring van de bij brief van 28 juni 1963 betekende ontslagbeschikking;

dat de ontvankelijkheid van deze vordering door verweerster niet wordt betwist en geen aanleiding geeft tot opmerkingen ambtshalve;

Overwegende dat verzoeker voorts vordert, dat de Commissie de integratieprocedure opnieuw op hem zal toepassen, na te hebben voldaan aan de voorschriften van artikel 5, in fine, en artikel 110 van het Statuut;

dat verweerster zich op niet-ontvankelijkheid van deze vordering beroept en daartoe aanvoert, dat het Hof in het geval van een beroep tot nietigverklaring – als door verzoeker ingesteld – niet bevoegd is dergelijke maatregelen te gelasten;

Overwegende dat het Hof van Justitie volgens artikel 91, lid 1, van het Statuut volledige rechtsmacht heeft in de in het Statuut genoemde geschillen en bij geschillen van geldelijke aard tussen een der Gemeenschappen en haar personeel;

dat, hoewel het Hof ook in een dergelijk geval de administratie geen opdrachten kan geven, de heropening van de integratieprocedure niettemin als een van de gevolgen van de tenuitvoerlegging van het arrest moet worden beschouwd, indien de vordering zou worden toegewezen;

TEN PRINCIPALE

Schending van artikel 110 van het Statuut

Overwegende dat verzoeker aanvoert, dat de integratieprocedure van artikel 102 van het Statuut in casu is toegepast zonder dat overeenkomstig artikel 110, lid 1, ter zake van deze procedure algemene uitvoeringsbepalingen waren vastgesteld, hetgeen naar zijn mening tot gevolg heeft dat de litigieuze beschikking, die na afloop van de procedure is gegeven, onregelmatig is;

Overwegende dat de uitvoeringsbepalingen, waarover artikel 110 handelt, van „algemene" aard zijn;

dat deze maatregelen derhalve slechts behoeven te worden getroffen ter uitvoering van die bepalingen van het Statuut, die niet voldoende duidelijk zijn en die voorts bestemd zijn om blijvend van kracht te zijn;

dat, daargelaten de vraag of artikel 102 van het Statuut voldoende duidelijk is om rechtstreeks te kunnen worden toegepast, onbetwist vaststaat, dat het slechts gedurende zekere tijd een beperkt aantal gevallen beoogt te regelen;

dat, daar het hier een overgangsbepaling betreft, de ter uitvoering van dit artikel getroffen maatregelen niet van algemene aard kunnen zijn;

dat derhalve de verordeningen, die de Commissie van de E.E.G. op 13 december 1961 en 9 maart 1962 ter uitvoering van artikel 102 van het Statuut heeft vastgesteld, bijzondere uitvoeringsmaatregelen zijn, die niet met de algemene bepalingen van artikel 110 mogen worden verward, zodat bij de uitvaardiging van deze verordeningen de voorschriften van laatstgenoemd artikel niet behoefden te worden gevolgd en kennisgeving aan het personeel niet nodig was;

dat dit middel dus niet gegrond is;

Schending van artikel 5, in fine, van het Statuut

Overwegende dat verzoeker stelt, dat de integratieprocedure op hem is toegepast zonder dat de omschrijving der werkzaamheden, bedoeld in artikel 5, in fine, van het Statuut, overeenkomstig artikel 110 was vastgesteld, en dat deze onregelmatigheid de nietigheid meebrengt van de bestreden beschikking, waarbij zijn arbeidscontract is opgezegd;

Overwegende dat de omschrijving der werkzaamheden bedoeld is als middel om de rangindeling der ambtenaren op grond van bijlage I van het Statuut mogelijk te maken en sneller te doen verlopen; dat zij derhalve niet kan worden geacht, voor de uitvoering van artikel 102 van het Statuut rechtens onmisbaar te zijn;

dat bovendien, daar het omschrijven der verschillende ambten een moeilijke en tijdrovende taak is en daar elke Instelling het nieuwe Statuut zo spoedig mogelijk op haar ambtenaren diende toe te passen, moet worden aangenomen dat de bestreden beschikking op dit punt regelmatig is;

Schending van artikel 102 van het Statuut

1) Overwegende dat verzoeker stelt, dat de integratiecommissie aan het tot aanstelling bevoegde gezag een ongeldig advies heeft uitgebracht; dat namelijk de samenstelling van de commissie niet voldeed aan het bepaalde in artikel 101, lid 1, aangezien een van haar leden, L. de la Fontaine, destijds het ambt van juridisch adviseur bekleedde en geen leidinggevende functie (des fonctions de direction) vervulde;

Overwegende dat la Fontaine was ingedeeld in de rang A/2, die volgens bijlage I van het Statuut behoort bij de „standaardfunctie" Directeur; dat volgens de door de Commissie van de E.E.G. opgestelde en door het voorlopige comité voor het Statuut goedgekeurde omschrijving der werkzaamheden de functie van een juridisch adviseur, die is ingedeeld in de rang A/2, overeenkomt met die van Directeur;

dat bijgevolg artikel 102, lid 1, van het Statuut niet is geschonden doordat la Fontaine deel uitmaakte van de integratiecommissie, zodat dit middel niet gegrond is;

2) Overwegende dat verzoeker voorts aanvoert, dat de integratiecommissie haar advies heeft gebaseerd op beoordelingsrapporten die, daar vooraf vastgestelde, algemene regels voor de opstelling van deze beoordelingen ontbraken, een subjectief karakter droegen en niet betrekking hadden op feiten, waartegen eventueel tegenbewijs kon worden geleverd;

Overwegende dat artikel 102, lid 1, laatste alinea, van het Statuut bepaalt, dat de integratiecommissie haar advies uitbrengt „op grond van het beoordelingsrapport inzake de bekwaamheid, de prestaties en het gedrag in de dienst", dat is opgesteld door de chefs van de ambtenaar;

dat een dergelijk rapport, dat ten doel heeft een oordeel te geven over de professionele kwaliteiten van een ambtenaar, uiteraard de subjectieve mening weergeeft van degenen, die tot taak hebben het rapport op te stellen;

dat, ook al waren voor de opstelling van dit rapport vooraf algemene regels vastgesteld, deze regels slechts de formele omlijsting zouden vormen voor de door iedere beoordelaar in aanmerking te nemen gegevens en voor de daarop gebaseerde subjectieve beoordelingen;

dat overigens de integratiecommissie dit rapport weliswaar als grondslag neemt, doch niet aan de concrete feiten mag voorbijzien alvorens haar advies op te stellen;

dat dit middel niet gegrond is;

Schending van artikel 25, lid 1, van het Statuut

Overwegende dat verzoeker stelt, dat het advies van de integratiecommissie ongeldig is, zijnde niet naar behoren met redenen omkleed;

Overwegende dat, gelijk hierboven reeds is gesteld, de grieven, die tegen een dergelijk advies worden aangevoerd, slechts ontvankelijk zijn voor zover zij betrekking hebben op de beschikking die eruit voortvloeit; dat dit middel derhalve door het Hof moet worden onderzocht uit het oogpunt van de genoemde beschikking;

Overwegende dat de integratiecommissie in haar rapport no. 11 van 13 juli 1962 verklaart, dat zij haar ongunstige advies over de vaste aanstelling van verzoeker heeft uitgebracht „na kennis te hebben genomen van het beoordelingsrapport inzake de bekwaamheid, de prestaties en het gedrag in de dienst van R. De Greef . . ., na alle benodigde inlichtingen te hebben ingewonnen en na de betrokken ambtenaar zelf te hebben gehoord";

dat zij voorts in haar rapport de gronden noemt waarop haar ongunstige oordeel berust, nl. het ontbreken bij verzoeker „van voldoende plichtsbesef" en „van de voor zijn werk als bode benodigde nauwgezetheid";

dat derhalve kan worden vastgesteld, dat het advies van de integratiecommissie voldoende met redenen is omkleed door de verwijzing naar de inlichtingen, die de commissie heeft gebruikt, en naar de gronden die zij bij het uitbrengen van haar advies in aanmerking heeft genomen;

dat de tekst van het advies, tezamen met de beschikking van het tot aanstelling bevoegde gezag waarbij zijn arbeidscontract is opgezegd, aan verzoeker zijn medegedeeld bij brief van 28 juni 1963;

dat de beschikking derhalve naar behoren met redenen is omkleed;

Schending van het recht van verzoeker om zich te verdedigen; schending van algemene rechtsbeginselen

Overwegende dat verzoeker vervolgens aanvoert, dat het beoordelingsrapport inzake zijn bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst, dat betrekkelijk gunstig was, normaal gesproken tot zijn aanstelling in vaste dienst had behoren te leiden;

dat hij hieruit afleidt dat de beschikking, waarbij zijn arbeidscontract is opgezegd, onregelmatig is, temeer daar de integratiecommissie, alvorens haar afwijkend advies te geven, hem alle gegevens had behoren mede te delen, waarop het berustte, en hem in staat had behoren te stellen eventueel tegenargumenten aan te voeren, een en ander met inachtneming van het recht van de ambtenaar om zich te verdedigen en met eerbiediging van de algemene beginselen des rechts;

Overwegende dat volgens artikel 102, lid 1, laatste alinea, van het Statuut de commissie haar advies aan het tot aanstelling bevoegde gezag uitbrengt „op grond van het beoordelingsrapport inzake de bekwaamheid, de prestaties en het gedrag in de dienst, opgemaakt door de chefs van de personeelsleden . . .";

dat het rappport van zijn chefs over de professionele kwaliteiten van verzoeker, dat aan de integratiecommissie is overgelegd, hem beschrijft als een middelmatig ambtenaar; dat, hoewel sommige van zijn eigenschappen „onvoldoende, voor verbetering vatbaar" worden genoemd, verzoeker niettemin wordt geacht „geschikt voor de functie waarin hij is tewerkgesteld";

dat de integratiecommissie, niettegenstaande dit rapport, een negatief advies heeft uitgebracht over de geschiktheid van verzoeker om deze functie te vervullen;

dat krachtens artikel 102, lid 1, sub b, van het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. een negatief advies van de integratiecommissie het tot aanstelling bevoegde gezag bindt; dat de commissie, alvorens een dergelijk advies uit te brengen, de betrokkene derhalve in staat dient te stellen opmerkingen te maken omtrent de factoren die van invloed kunnen zijn op zijn benoeming;

dat aan deze verplichting is voldaan, wanneer de betrokkene door de commissie wordt gehoord, hetzij over het rapport van artikel 102, lid 1, laatste alinea, van het Statuut, welks conclusies zij tot de hare maakt, hetzij over de feiten, die haars inziens tot een van het rapport afwijkende conclusie dienen te leiden en op de vaste aanstelling van de ambtenaar van invloed kunnen zijn;

dat het aan de integratiecommissie voorgelegde rapport over de professionele kwaliteiten van verzoeker voor zijn vaste aanstelling gunstig was;

dat bij pleidooi is gebleken, dat verzoeker na het verhoor van zijn chefs door de integratiecommissie is gehoord, doch dat hij niet is uitgenodigd opnieuw opmerkingen te maken over de inlichtingen, die daarna door de commissie zijn ingewonnen, in het bijzonder tijdens haar vierde vergadering, waarin het negatieve advies werd uitgebracht;

dat dit verzuim op zichzelf voldoende is om tot nietigheid van het advies en van de bestreden beschikking te leiden;

C – Ten aanzien van de vordering tot schadevergoeding

Overwegende dat verzoeker tijdens de mondelinge behandeling zijn vordering tot betaling van schadevergoeding heeft gewijzigd en betaling heeft gevorderd van een vergoeding, bestaande in het „tot aan het wijzen van het arrest verschuldigde salaris";

Overwegende dat de in de schriftelijke stukken ingediende vordering tot betaling van schadevergoeding subsidiair is voorgedragen naast de vordering tot nietigverklaring van de bestreden beschikking; dat eerstgenoemde vordering is ingediend, voor het geval het Hof van mening mocht zijn dat de nietigheid van het advies van de integratiecommissie niet leidt tot nietigheid van het ontslag;

dat daarentegen de tijdens de mondelinge behandeling voorgedragen vordering is ingesteld, voor het geval het Hof de bestreden beschikking nietig zou verklaren;

dat verzoeker dus stilzwijgend van zijn in het verzoekschrift voorgedragen vordering afstand heeft gedaan;

dat volgens artikel 19 van het Protocol betreffende het Hof van Justitie, behorend bij het E.E.G.-Verdrag, en artikel 38, paragraaf 1, sub d, van het Reglement voor de procesvoering, het verzoekschrift de „conclusies van de verzoeker" dient te bevatten;

dat in casu de uitbetaling van achterstallig salaris een van de gevolgen is van het arrest van het Hof, waarbij de bestreden beschikking wordt vernietigd;

dat verzoeker namelijk na de vernietiging van de bestreden ontslagbeschikking geacht moet worden nog steeds in dienst van de Commissie te zijn, en recht heeft op zijn maandelijkse bezoldiging, totdat de Commissie op rechtsgeldige wijze een nieuwe ontslagbeschikking geeft; dat hij derhalve recht heeft op zijn achterstallige maandelijkse salaris met bijbehorende toelagen en vergoedingen, tot het tijdstip waarop hij zijn werkzaamheden hervat, met dien ver-

stande dat de Commissie bij de vaststelling van deze bedragen rekening houdt met het inkomen, dat verzoeker eventueel in een andere betrekking heeft genoten;

dat, daar deze vordering impliciet is vervat in de vordering tot nietigverklaring van de ontslagbeschikking, artikel 19 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof en artikel 38, paragraaf 1, sub d, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof zich niet tegen de ontvankelijkheid van deze vordering verzetten;

dat deze vordering voorts gegrond is, daar de ontslagbeschikking door het Hof wordt vernietigd;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoeker ten aanzien van het voornaamste onderdeel van zijn vordering in het gelijk is gesteld;

dat verweerster ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering in de kosten dient te worden verwezen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 173 en 179;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie, behorende bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op artikel 19;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 5, 25, 90, 91, 102 en 110;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name op de artikelen 38 en 69;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

Rechtdoende,

Vernietigt de bij brief van 28 juni 1963 aan R. De Greef betekende beschikking, waarbij zijn arbeidscontract is opgezegd;

Verstaat, dat de Commissie van de E.E.G. gehouden is tot uitbetaling aan verzoeker, vanaf de datum van ontslag, van zijn achterstallige maandelijkse salaris, met bijbehorende toelagen en vergoedingen, zulks met inachtneming van het inkomen, dat hij gedurende dit tijdvak eventueel in een andere betrekking heeft genoten;

Veroordeelt de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap in de gedingkosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op een juli negentienhonderdvierenzestig.

HAMMES ROSSI LECOURT

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op een juli negentienhonderdvierenzestig.

De Griffier, *De President van de Tweede Kamer,*

A. VAN HOUTTE Ch. L. HAMMES